

ת"פ 29548/02/16 - מדינת ישראל נגד נטלי סימן טוב

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 29548-02-16 מדינת ישראל נ' סימן טוב

בפני בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נטלי סימן טוב

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דודי ענבר

ב"כ הנאשמת עו"ד אליקה לוי

הנאשמת בעצמה

פסק דין

נרשמה הודאתה של הנאשמת בעבירות של תקיפת שוטר במילוי תפקידו (ריבוי מקרים), הפרעה לשוטר (ריבוי מקרים) והתנגדות למעצר.

בשעת לילה מאוחרת בתאריך 13/12/14, ביצעה משטרת ישראל בדיקה שגרית לגילוי שרידי אלכוהול ובמסגרת בדיקה זו נתבקש נהג הרכב בו נסעה הנאשמת אותה עת, לצאת מרכבו כדי לבצע את הבדיקה.

בהלך הבדיקה יצאה הנאשמת מן הרכב והתקרבה אל השוטר, אשר ביקש ממנה לחזור אל הרכב, אך היא סרבה ומיד החלה לקלל את השוטר והשליכה לעברו פחית שתיה וכן סטרה בחוזקה על פניו. השוטר הורה לעצור את הנאשמת ולכבול אותה באזיקים.

שוטר אחר ניגש אל הנאשמת על מנת לעוצרה, אלא שהיא התנגדה בכח ותוך כך היכתה את השוטר בפניו. כתוצאה מכך נחבל השוטר באפו.

השוטר הכניס את הנאשמת לניידת, בעוד היא ממשיכה להתנגד לו, לבעוט בו ולקלל אותו.

בשל התפרעותה לש הנאשמת הוזמנה למקום ניידת משטרת נוספת.

לאחר ששני שוטרים נוספים הגיעו למקומו וסייעו בהכנסתה של הנאשמת לניידת, ובעוד היא ישובה ואזוקה בניידת, המשיכה הנאשמת לקלל ולהתפרע וכן לבעוט בשני שוטרים נוספים אלה.

המאשימה הדגישה בטיעוניה כי במעשיה פגעה הנאשמת בערכים מוגנים שהם שלום הציבור ובטחונו וכי יש לגלות אפס סובלנות לאלה הפוגעים במי שאמון על אכיפת החוק.

התביעה הוסיפה כי יש לשדר בענישה מסר שיש בו משום הרתעת הרבים והיחיד והסתמכה בטיעוניה אלה על פסיקתו של ביהמ"ש העליון.

עוד טענה התביעה כי מדובר בעבירה מתמשכת ובאלימות ממשית וכי השוטרים נדרשו להזעיק תגבורת בשל התנהגותה של הנאשמת.

התביעה ערה לכך שהנאשמת הודתה וחסכה זמן שיפוטי יקר, אך מנגד, מדובר במעשים חמורים ובמעשים המלווים בתעוזה עבריינית וחוסר מורא מפני אנשי חוק.

לטעמה של התביעה אין לקבל את האמור בתסקיר שירות המבחן לפיו נוטלת הנאשמת אחריות מלאה על המעשים, שכן כאמור בתסקיר טענה הנאשמת כי השוטרים הגיבו כלפי אחיה באלימות פיזית ועל כן התערבה ומאחר שהדברים אינם עולים מהתיק והמכתב האישום, הרי שיש כאן מזעור של האחריות.

לטעמה של התביעה, המלצת שירות המבחן היא מרחיקת לכת ואינה עומדת בעיקרון ההלימה.

התביעה מתנגדת לביטול ההרשעה בעניינה של הנאשמת, שכן לטעמה אי הרשעה הוא החריג לכלל ועניינה של הנאשמת אינו בא בגדרם של מקרים חריגים ויוצאי דופן אלה. אי הרשעה במקרה דנן תפגע, לדעתה של התביעה באינטרס הציבורי.

בהתייחס למכתבים שהוצגו בדבר פגיעה עתידית בנאשמת, ציינה התביעה כי אין בהם אמירה חד משמעית ועל כל פנים מדובר בפגיעה מידתית.

אף בנושא זה הפנתה התביעה אל פסיקתו של ביהמ"ש העליון.

התביעה הדגישה כי מדובר בענייננו בתקיפת שוטרים, שהיא עבירה שאף המחוקק ראה אותה בחומרה רבה ועל כן הציב בצידה עונש מינימום של מאסר בן חודש ימים.

סוף דבר, עתרה התביעה להטיל על הנאשמת עונש מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשמת טענה כי מקרה זה הוא חריג ביותר ועל כן מצדיק אי הרשעה. היא עתרה לקבל את תסקיר

שירות המבחן ואת המלצותיו.

ב"כ הנאשמת תארה את נסיבותיה האישיות של הנאשמת, שהיא רווקה בת 28 ומגדלת לבדה פעוט בן חמישה חודשים ועובדת לפרנסתם. לנאשמת עבר נקי. הנאשמת נטלה אחריות על מעשיה ומבינה כי אל לה לנהוג כך.

הנאשמת שיתפה פעולה עם שירות המבחן ונכונה לכל הליך טיפולי שיוצע לה.

ב"כ הנאשמת הדגישה כי הנאשמת הגישה מכתבים שמני מעבידם המציינים כי היא תפוסר באם תורשע ועל כן הוכחה פגיעה חמורה וקונקרטי בעתידה.

עוד ציינה ב"כ הנאשמת כי אין מדובר בעבירה מתוככמת או מתוכננת, אלא בהתפרצות עקב המצב שנוצר במקום.

גם ב"כ הנאשמת הסתמכה בטיעוניה על אסופת פסיקה שהוצגה לביהמ"ש.

מתסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת עולה כי היא רווקה בת 28 ואם לפעוט, המתגוררת בבית אמה. מגלה יציבות תעסוקתית ובשנים האחרונות עובדת בחברת מחזור.

שירות המבחן ציין כי מאבחונה ועלה כי היא אישה מתפקדת שביצוע העבירה אינו מאפיין את התנהלותה דרך כלל. היא נורמטיבית ונעדרת עבר פלילי. לדבריה, השוטרים הגיבו כלפי אחיה באלימות פיזית שלא לצורך ו מתוך סערת רגשות ודאגה לאחיה, הגיבה כלפי השוטרים באלימות. היא נטלה אחריות על מעשיה וציינה כי חוותה תחושת לחץ וחוסר אונים. היא מבינה שפעלה בדרך אימפולסיבית ולא נורמטיבית.

שירות המבחן התרשם, גם לאור מכתבים שהתקבלו ממעסיקיה של הנאשמת כי תעסוקתה עלולה להפגע בעתיד בשל הרשעתה ועל כן ובשל האמור לעיל, המליץ על אי הרשעתה ועל הטלת צו של"צ וצו מבחן.

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך נקבע גם בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

באשר למבחן הראשון שעניינו הפגיעה באינטרס הציבורי - מדובר בעבירות של תקיפת שוטרים, התנגדות למעצר והפרעה לשוטרים.

בענייננו מדובר באירוע מתמשך, שתחילתו בקללות שהופנו כלפי שוטר ובסרוב להענות להוראותיו והמשכו באלימות ממשית כלפי שוטר. גם כאשר הורה השוטר לעצור את הנאשמת בשל מעשיה אלה, לא נתקררה דעתה והיא המשיכה במעשיה וביתר שאת, כאשר התנגדה למעצרה והכתה את השוטר אשר הגיע כדי לעצור אותה ואף חבלה בפניו. משניסה אותו שוטר להכניסה לניידת, המשיכה בהתנהגותה זו ואף בעטה בשוטר, עד כי הוא נזקק להזעיק תגבורת למקום. גם כלפי שני השוטרים הנוספים שהוזעקו למקום, הפנתה הנאשמת קללות וכן נקטה כלפיהם באלימות ממשית.

נראה, איפוא, כי מדובר בנאשמת שלא בחלה בנקיטת אלימות שוב ושוב, כלפי אוכפי החוק וכי מורא החוק ואנשי מרות אינו עליה.

המחוקק עצמו הביע את עמדתו באשר לחומרה שיש לייחס למעשים אלה משקבע עונש מינימום בצידה של העבירה של תקיפת שוטרים.

שומה על בתי המשפט להגן על השוטרים במילוי תפקידם, שלא אחת הוא כפוי טובה.

ואכן לא אחת אמרו בתי המשפט את דברם במקרים מעין אלה.

ברע"פ 5579/10 נדון עניינו של נאשם שביצע עבירות של העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר, מדובר היה באלימות מילולית בלבד ובהעלבה. בימ"ש השלום מצא שלא להרשיע אותו ועל כך הוגש ערעור המדינה. ביהמ"ש המחוזי מצא להרשיעו ועל כך הוגשה בקשת רשות הערעור.

בבית המשפט העליון נקבע כך:

"אחר קריאת דברים אלו יש לשוב ולהזכיר כי הדעת אינה סובלת שימוש בביטויים כה נלוזים גזעניים ומעוררי חלחלה כנגד שוטרי משטרת ישראל, אשר עושים את עבודתם נאמנה למען שמירת הסדר הציבורי ובטחון הציבור, ואף מסכנים את חייהם לשם כך. איני יודע מאין לקח המבקש את החוצפה ועזות המצח להתנהג בדרך שכזו לשוטרים במהלך מילוי תפקידם. דבריו אינם מהווים רק פגיעה קשה ביותר בשוטרים עצמם אשר נמצאים שם כדי להבטיח את ביטחוננו, אלא יש בהם פגיעה קשה ביותר בשלטון החוק ובמדינה כולה, כפי שציין בית המשפט המחוזי. על התנהגות שכזו לא ניתן לעבור לסדר היום וחובה עלינו להכביד את ידינו כנגד מי שלוקחים חרות לעצמם לפגוע בצורה כה קשה בנציגי החוק במדינת ישראל. יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור על

מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 13.8.2008)). על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים (רע"פ 1860/07 נחמני נ' מדינת ישראל (14.6.2007)).

על רקע זה נראה כי בית משפט השלום לא איזן כראוי את כלל השיקולים הרלוונטיים, ולכן החלטתו של בית המשפט המחוזי נכונה בנסיבות העניין. מכל מקום ברור הוא שמקרה זה מחייב את הרשעתו בדין, ואין כל מקום להקל עם המבקש, לא מפאת נסיבותיו האישיות, שכאמור אינן יוצאות דופן בצורה מיוחדת, ולא לאור העובדה כי עשה את מעשיו בהשפעת משקאות משכרים, שכן יש לדחות טיעון זה מכיוון שהמבקש שתה משקאות משכרים מתוך בחירה מודעת, ואף חזר על דבריו הקשים לאחר מספר שעות.

כולי תקווה כי המבקש הפנים את הפסול שבמעשיו, כפי שציין בבקשתו, והוא יפתח דף חדש כאזרח שומר חוק, המבטא את דעותיו בצורה חוקית, תוך כיבוד עובדי הציבור. אני בטוח כי אם ימשיך בחייו כאזרח נורמטיבי העושה למען העם והמדינה בדרכים חוקיות, תקרה הרשעתו זו אל מול התנהגותו העתידית."

דברים אלה בוודאי יפים לענייננו משמדובר בתקיפת שוטרים ובנקיטת אלימות ממשית כלפי כמה שוטרים באירוע מתמשך.

די היה בקביעה זו על מנת לדחות את הטענה בדבר אי הרשעתה של הנאשמת בדין, שכן מדובר בשני מבחנים שעל פי הלכת כתב הם מצטברים זה לזה.

ועם זאת ולמעלה מן הנדרש, אדון אף במבחן השני שעניינו פגיעה בעתידה של הנאשמת.

בפני שירות המבחן הוצגו שני מסמכים שהובאו אף בפני ביהמ"ש, שהוגדרו כמכתבים ממעסיקיה של הנאשמת. לאחר עיון בהם, ביקש ביהמ"ש כי כותביהם יופיעו בפניו וכך היה.

ממכתבו של מר אהרוני חג'בי, מנהל אגף התברואה בעיריית ראשון לציון, עולה כי הנאשמת עובדת בחברת ק.מ.מ. מזה כארבע שנים וכי היא עובדת בתחנת המעבר שבבעלות עיריית ראש"ל. צ. החברה, כך נכתב, היא חברה קבלנית שמתפעלת את תחנת המעבר וכפופה לעיריית ראש"ל. צ. הנאשמת היא עובדת אמינה וחרוצה ועומדת בכל הדרישות של עיריית ראש"ל. צ. הוא מפרט את תחומי עבודתה ומשבח את עבודתה.

וכן מוסיף: "למותר לציין באם תהא לעובדת הרשעה פלילית יהיה לנו מאוד קשה מטעמים של אופי ונראות

החברה להמשיך להעסיקה בחברתנו עם כל אי הנוחות וההפסד של עובדת מסורה זו".

בבית המשפט אישר מר חג'בי כי חברת ק.מ.מ. היא חברה פרטית הכפופה לאגף התברואה מכח מכרז להפעלת תחנת המעבר, אך עם זאת ציין כי אין המדובר בהסכם רגיל וכי קיים פיקוח הדוק שלו על התחנה ובסמכותו אף לקבוע מי יעבוד מטעם החברה בתחנת המעבר. לטענתו ביכולתו להטיל וטו על העסקתו של עובד כזה או אחר.

עוד ציין כי אם תהיה בעלת רישום פלילי לא תוכל לעבוד בחברה ומשנשאל מכח מה קבע קביעה זו, השיב "אני יודע מתחום אחריות, אדם בעל רישום פלילי לא הייתי רוצה שיהיה אצלי". משנשאל האם גם בעיריה באגף התברואה אין עובדים בעלי רישום פלילי, השיב כי יתכן ויש כאלה, אך תלוי מה עיסוקם. עובד אשפה "פשוט" יכול להיות בעל רישום, אך הנאשמת, כך ציין, עוסקת בשקילת משאיות המגיעות לפירוק ותפקידה מצריך אמינות גבוהה מאוד. הוא ציין כי היא עובדת מצויינת ובכירה במקום.

לשאלת ביהמ"ש הכיצד כתב בפנייתו כי לא ניתן יהיה להעסיקה ב"חברתנו", שכן אין מדובר בחברה שלו, השיב כי מדובר בטעות סופר...ועמד על דעתו כי הוא בעל הסמכות לפטר אותה.

מר חיים היימן, מנהל תחנת המעבר ראשל"צ מחברת ק.מ.מ. כתב במכתבו כי הנאשמת מועסקת בתחנת המעבר המנוהלת על ידי החברה, מזה כארבע שנים וכי תפקידה דורש חריצות, אמינות ואחריות. הוא שבח עד מאוד את אופן תפקודה של הנאשמת והוסיף: "מאידך באם תהא לעובדת הרשעה פלילית לא תהיה מנוס אלא להפסיק את עבודתה עם כל הצער והנזק שיכול להגרם לנו עד שנמצא עובדת מסורה כמוה".

הוא הוסיף בבית המשפט כי הנאשמת מצויה במקום הכי חשוב בתחנת המעבר, שאמנם אין בו באופן פיזי כסף, אך שקילת המשאיות, היא הבסיס לגביית הכסף. העד ציין כי הוא ובעלי החברה הם המוסמכים לפטר את עובדי החברה ולאחר מכן הוסיף כי אף מר חג'בי הוא בעל סמכות כזו.

העד ציין כי הוא עומד מאחורי האמור בפנייתו באשר לצורך לפטר את הנאשמת והסביר זאת בצורך שעובדי החברה יהיו אמינים.

אם כך, נשאל על ידי ביהמ"ש, מה נפקא מינה לענין ההרשעה, הרי גם אם יסתיים עניינה באי הרשעה, תהיה קביעה כי המעשים המיוחסים לה בכתב האישום בוצעו ואולי בכך יש כדי להפריע לחברה, על פי עדותו? לאח ר התפתלויות לא מעטות, נאלץ מר היימן לאשר כי אכן יהיה עליו להביא את הדברים בפני הממונים עליו כדי לשקול אותם ולקבל החלטה. הוא הוסיף כי הוא מנסה לסייע לנאשמת עד כמה שניתן היות שהיא מגדלת לבדה ילד פעוט וחשוב שתמשיך בעבודתה.

עוד הקשה ביהמ"ש על העד בשאלה הכיצד הוא יודע מי מבין עובדיו הוא בעל רישום פלילי אם לאו, כאשר נאסר עליו לשאול אותו שאלה מעין זה עם קבלתו לעבודה. העד השיב "אני אנסה לדלות בדרכים משלי".

ניכר היה כי שני העדים עשו מאמץ ניכר וככל אשר לאל ידם לסייע לנאשמת. אין חולק, כי היא עובדת טובה

מאוד ומסורה וכי הם גמרו את ההלל על אופן עבודתה.

ועם זאת, עדויותיהם, כעולה לעיל, העלו תמיהה, האם אכן יש כוונה נחושה להורות על פיטוריה של הנאשמת באם תורשע בדין.

ככל שניסו להדגיש עד כמה חשובה אמינות וכיו"ב לעובדי החברה במקום, הרי שאין כל נפקא מינה באם תהיה הרשעה רשומה בצד מעשיהם אם לאו, אלא יש לבחון את מעשיהם. והמעשים המיוחסים לנאשמת בכתב האישום בוצעו על ידיה, על פי הודאתה ועל פי כל קביעה שתהא, בין בהרשעה ובין בהחלטה אחרת.

אולם מעשים אלה כלל לא נזכרו על ידי שני העדים והם לא התייחסו אליהם כלל ועיקר. נראה היה כי עשו ככל יכולתם על מנת לחלץ את הנאשמת מן ההרשעה.

עוד יצויין כי אין עסקינן בבעלת מקצוע שעל פי הדין לא תוכל לעסוק במקצועה באם תורשע בדין, או כי רישיון לעסוק במקצוע יישלל ממנה, על פי דין, באם תורשע.

גם לגבי כאלה, שהדין קבע לגבי מקצועם הוראות באשר להרשעה בפלילים, אמר ביהמ"ש העליון לא אחת את דברו, כאשר אינטרס הציבור, הנזכר במבחן הראשון להלכת כתב, כמפורט לעיל, חייב זאת, הרי שהרשעתם לא תבוטל.

אף בענייננו כאמור מדובר במבחנים מצטברים ואינטרס הציבור אינו מאפשר סיום עניינה של הנאשמת בלא הרשעה.

שאלת העסקתה בעתיד נתונה לשיקול דעת מעסיקה, וברי לי כי דבריהם שגמרו את ההלל על אופן תפקודה ומכלול כישוריה הטובים יעמדו בבסיס שיקול דעתם.

על כן אני מרשיעה את הנאשמת בעבירות הבאות:

תקיפת שוטר בשעת מילוי תפקידו (ריבוי מקרים), לפי סעיף 273 לחוק העונשין.

הפרעה לשוטר (ריבוי מקרים), לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

התנגדות למעצר, לפי סעיף 47 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש).

ובאשר לעונש שיש להטיל על הנאשמת -

את החומרה שיש לייחס למעשיה פרטתי לעיל.

לולא עברה הנקי של הנאשמת, הודאתה באשמה, נסיבותיה האישיות כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן

וחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, היה העונש הנגזר עליה חמור יותר וממשי.

אני גוזרת על הנאשמת חמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל תעבור כל אחת מן העבירות בהן הורשעה.

קנס בסכום של 1,500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1/4/17 והבאים אחריו בכל 1 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ו שבט תשע"ז, 22 פברואר 2017, במעמד הצדדים.